

kommuneskattepligtens ophør inden skatteårets udløb, og da forståelsen af de nugældende regler om kommuneskattepligtens ophør ved skattehalvårets udløb i visse tilfælde har givet anledning til tvivl, har man — i stedet for at foreslå en regel om, at kommuneskattepligten under visse betingelser ophører ved udgangen af det kvartal, hvori ægteskabet indgås — fundet det rettest, at kommuneskattepligten på samme måde som statsskattepligten altid ophører ved udgangen af det skatteår, hvori ægteskabet indgås; eventuelle ændringer i skattebetalingen vil herefter fremtidig for såvel statsskattens som kommuneskattens vedkommende alene ske i kraft af ligningslovens bestemmelser om nedsættelse af statsskatteansættelsen. Hertil siger den foreslåede ændring af kommuneskatteovens § 5, stk. 5, 1. punktum.

Samtidig foreslås en ændret affattelse af kommuneskatteovens § 5, stk. 5, 2. punktum, om, hvilken kommune der har ret til den kommuneskat, der påhviler en kvinde for tiden efter ægteskabets indgåelse. Den nuværende bestemmelse om, at skatten udelt tilfalder den kommune, til hvilken hun var skatteansat ved ægteskabets indgåelse, selvom hun efter ægteskabet tager ophold i en anden kommune, er i praksis blevet forstået således, at skatten af en kvinde, der inden ægteskabets indgåelse tilflytter en anden kommune, tilfalder tilflytningskommunen, når ægteskabet først indgås i det efter tilflytningen følgende kvartal, og kvindens ophold dér, eventuelt medregnet tiden efter ægteskabets indgåelse, i øvrigt bliver af de til skattepligt begrunnende 3 måneders varighed. Når såvel flytning som ægteskabs indgåelse sker den første dag i en kvartalsmåned, har der på grund af bestemmelsen i kommuneskatteovens § 5, stk. 1, 2. punktum, været nogen tvivl om, hvilken kommune der skal have skatten, og man har i praksis været inde på at tillægge det betydning, om ægteskabets indgåelse den pågældende dag var sket forinden eller efter tilflytningen, i hvilket sidste tilfælde skatten skulle tilfalde tilflytningskommunen. For at afskære yderligere tvivl foreslås nu indført den almindelige regel, at skatten tilfalder fraflytningskommunen, når såvel flytning som ægteskab er sket den 1. ste i en kvartalsmåned, idet kun flytning senest dagen før ægteskabet vil kunne begrunde skattepligt til tilflytningskommunen; det siges endvidere nu direkte i den nye formulering af bestemmelsen, at tilflytningskommunen får skatten for resten af skatteåret, når kvinden — eventuelt under medregning af en tid som gift — opnår 3 måneders ophold dér, og ægteskabet er indgået i det efter tilflytningen følgende kvartal.

Til pkt. 4 og 5.

I forbindelse med gennemførelse af lov nr. 65 af 9. marts 1959 om erhvervsskattens afløsning i visse kommuner m. v. blev der ved § 15 i lov nr. 66 af 9. marts 1959 om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen m. v. foretaget en forhøjelse af de i kommuneskatteovens § 19, stk. 1, nr. 1) og 2), omhandlede indtægtsgrænser. Ved det oprindeligt af indenrigsministeren fremsatte lovforslag var erhvervsskatten foreslået helt ophævet. Under forslagetets behandling i det af folketinget nedsatte udvalg stillede indenrigsministeren for at imødegå en udvikling, hvorefter skatteydere med større erhvervsindtægter af skattemæssige grunde flytter til kommuner uden for afløsningsområderne, ændringsforslag om opretholdelse af erhvervsskatten uden for disse områder, idet de i lovens § 19, stk. 1, nr. 1) og 2), indeholdte indtægtsgrænser for påligning af erhvervsskat dog samtidig blev væsentlig forhøjet. Medens erhvervsindtægter under 4 000 kr. årlig hidtil ikke kunne pålignes erhvervsskat, blev erhvervsindtægter på under 10 000 kr. fra og med skatteåret 1959-60 fritaget for erhvervsskat, og medens det hidtil var en betingelse for erhvervsskattepligt, at den pågældende var ansat til indkomstskat til staten af et beløb, der oversteg indtægtsgrænsen for nydende medlemsskab af en statsanerkendt sygekasse, blev det fra og med skatteåret 1959-60 en betingelse, at den statsskattepligtige indkomst udgjorde mindst 20 000 kr. Under de da herskende indkomstforhold medførte de nævnte grænser, at erhvervsskat kun kunne pålignes et fåtal af skatteydere. Forhøjelsen af indtægtsgrænserne i forbindelse med afløsningen af erhvervsskatten i 9 byområder betød således en nedsættelse af antallet af erhvervsskatteansættelser fra ca. 31 000 til ca. 2 000 og af den udskrevne erhvervsskat fra ca. 24 mill. kr. til ca. 3,6 mill. kr.

Siden skatteåret 1959-60 er der sket en meget betydelig stigning i skatteydernes indkomst. Fra skatteåret 1959-60 til og med skatteåret 1961-62 er de gennemsnitlige skattepligtige indkomster steget med knapt 15 pct. Fra skatteåret 1961-62 til skatteåret 1962-63 kan der forventes en yderligere betydelig stigning i den gennemsnitlige skattepligtige indkomst. Stigningen kan anslås til ca. 10 pct., d. v. s. at den samlede stigning i de gennemsnitlige skattepligtige indkomster fra skatteåret 1959-60 til skatteåret 1962-63 kan anslås til ca. 25 pct. Allerede i skatteårene 1960-61 og 1961-62 er der påny sket en vis udvidelse af kredsen af erhvervsskattepligtige skatteydere. Fra skatteåret 1959-60 til skatteåret 1960-61 er antallet af erhvervsskatteydere således steget fra ca. 2 000 til ca. 2 500 og det